

დროება

თარგმანი
ბიზლინი

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 58.

კვირა, 14 მარტი 1910 წ.

დამატების № II

წესდება.

(დახასრული *)

IV.

მამა ინსპექტორი საინსპექციო პატარა ოთახში იჯდა. წინ ედო გაშლილი რუსულ-სლავიანური სახარება. მესუთე კლასში მეოთხე გაკვეთილი უნდა მიეცა საღმრთო წერილი-

დან და ემზადებოდა. წინა დღეს თავისუფალი დრო სემინარია-საღმრთო-წერილთან დაშორებულ სხვა და სხვა საქმეს მოანდომა, ახლა კი დრო ცოტა რჩებოდა, თავის თავს რიგიანად მომზადებულად ვერა გრძნობდა და, ცოტა არ იყოს, გაჯავრებული იყო.

— აი, მამაო ინსპექტორო, დამნაშავე, — მშრალად შემოილაპარაკა ბართლომე ივანიჩმა. კარებთან, მოშორებით, მეოთხე კლასის მოსწავლე ზებედევი გაჩერდა. მოსწავლე ჩვეულობრივ დაფიქრებული, ოდნავ თავ-დაღუნული იდგა.

— რაშია საქმე? — უკმაყოფილოდ ჰკითხა ინსპექტორმა და სახარებას თვალი მოაშორა.

— აი, მივდიოდი სამზარეულოსაკენ, მინდოდა დამეთვალიერებინა, მზარეული კარგად აკეთებს საქმელებს თუ არა. ჩავედი ძირს, შევიხედე და ჩაის წყლის ასადულებელ ქვაბებთან სდგას ჩვენი ზებედევი. სახეზედვე შევამჩნიე, რომ რა-

ღაცას ცუდლუტობდა. მივედი და გამოველაპარაკე. ორისამი სიტყვის თქმა ვერ მოვასწარი, რომ ისეთი იგრილა, ისეთი...

— რას ამბობ, გაისროლა? — აღშფოთებით წამოიძახა ინსპექტორმა და ზეზე წამოიჭრა.

— არა, დამშვიდდით, მ. ინსპექტორო, — საჩქაროდ მიუგო, თვითონაც კარხალივით გაწითლებულმა „კვარტალ-

ნიმ“:— იარაღი კი არ უსროლნოა, თუმცე ნაღვერდალში კვერცხი ჩაეფლო და ის გასქდა... ისეთი გასქდა, რომ ნაცარი თვალეში შემომაცარა. ესეც შენი სამღვდელო კაცი, შუა დიდმარხვაში კვერცხის საკმელად ემზადებოდა...

მ. ინსპექტორს, აღლევებისა გამო ფერ წასულს, კინალამ გაეცინა, მაგრამ თავი შეიმაგრა. დინჯი სახე მიიღო და საქმიანის კილოთი წარმოსთქვა:

— კვერცხსა სწვავდა, უნდა ექამა შუა დიდ-მარხვაში? მკაცრად უნდა დავსაჯოთ ახალი წესდების ძალით.

მ. ინსპექტორმა აქეთ-იქით გაფაციცებით ხელის ფათური დაიწყო.

— ეხ! რა ვუყავი, აქ რომ ახალი წესდება მქონდა! — ამბობდა იგი და ხან სახარებას ვადმოშლიდა, ხან მაგიდის უჯრაში იხედებოდა, ხან წიგნებით და დავთრებით საესე თაროს სინჯავდა. წესდების წიგნაკი არსადა კი სჩანდა.

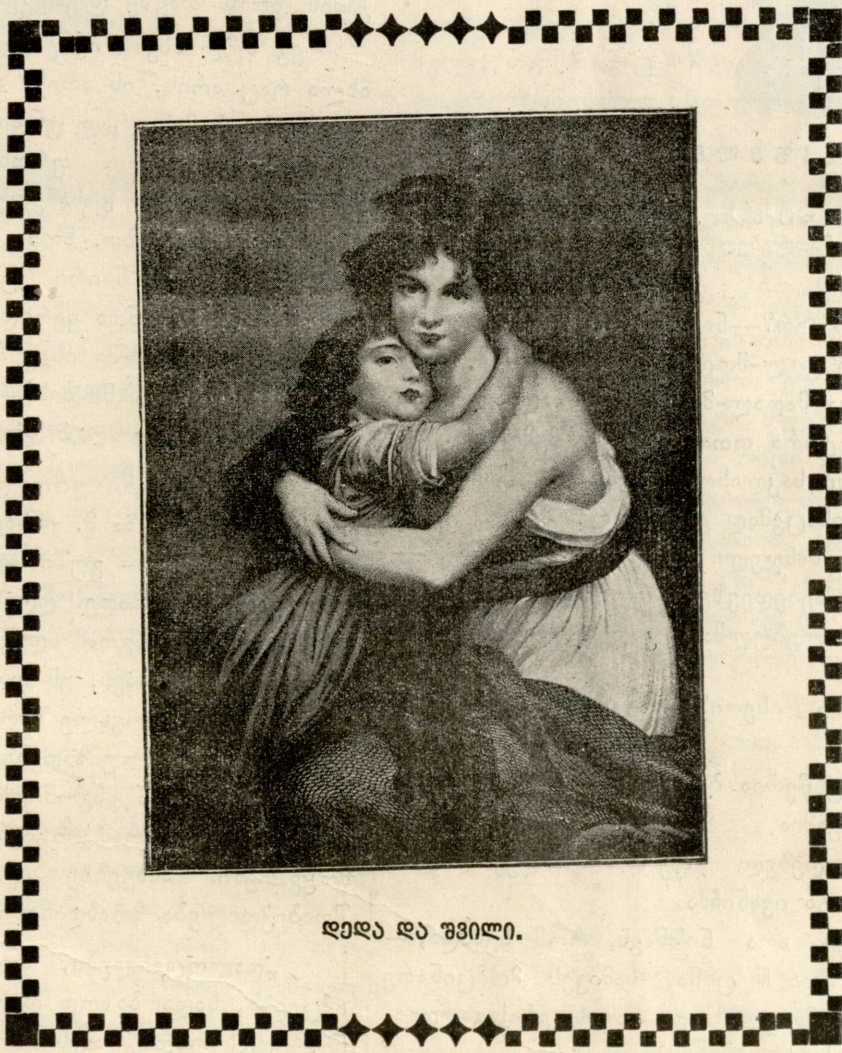
— ჰო ბართლოა ჯიბეში მაქვს, — ჯავრით წარმოსთქვა მან და წესდების წიგნაკი მაგიდაზედ ააგდო.

წიგნაკის ფურცლები გაკრილი არ აღმოჩნდა. მ. ინსპექტორმა თითოთ სცადა გაქრა, მაგრამ ქალაღი სწორედ არ გაიხა, ცალ-მხრივ ჩაიხა და დაბეჭდილ ასოებამდე მიატანა. თანაშემწემ კალმის ტარი მიაშველა და, როგორც იყო, წიგნაკის ნაკეციები გასქრეს. მ. ინსპექტორი რაც შეეძლო ჩქარობდა.

— ბართლომე ივანიჩ, თქვენ ხომ წაკითხული გაქვთ ეს წესდება, შეიძლება გახსოვთ რომელი მუხლი შეესაბამება ამის საქციელს? — ჩუმად სთქვა მ. ინსპექტორმა.

ბართლომე ივანიჩს კი, როცა ზებედევი დაიჭრა, ახალი წესდება სულ არ გახსენებია.

— დიახ, დიახ, წავიკითხე, — გაუბედავად მიუგო მან: — ცოტა ბოლოში დამჩა, ვერ მოვასწარი, ამ საღამოს ვაპირობ გულ-დადებით შევისწავლო, — ჩუმად დაუმატა ივანიჩმა.

დედა და შვილი.

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 10.

ამ დროს მეოთხე გაკვეთილის დასაწყისი დარეკეს კიდევ.

— ოი, ოი,—წამოიძახა მ. ინსპექტორმა:—გაკვეთილი მაქვს. ათამდე კაცს ნიშანი არ უზის.

— ასე მახსოვს, იქ უნდა იყოს, სადაც მარხვაზე საზოგადოდ ლაპარაკი,—ივარაუდა თანაშემწემ.

მ. ინსპექტორმა მოსაყვედურე თვალებით გადახედა.

— აბა სადა? სჯობია თავიდან მივყვეთ, ერთ წამს გადავხედავთ,—სთქვა ინსპექტორმა და წიგნაკის მუხლ-მუხლ თვალიერებას შეუდგა.

„მოწაფენი უნდა ესწრებოდნენ წირვა-ლოცვას... მშვიდად... პირჯვრის... წყნარად... სასტიკად აღკრძალულია... სახარების მიხვევის შემდეგ...“—ბუტბუტებდა მ. ინსპექტორი და თან წიგნაკს ფურცლავდა.

ჯონ კოვალერი,

ამერიკელი მილიარდერი, რომელმაც ერთი მილიარდი მანეთი შესწირა თავის ერს საგანმანათლებლო საქმეებისთვის.

— ხომ ვერ წავეწყდით ჯერ?—ნაღვლობდა ინსპექტორი.

— რა არის, რომ ასე გულ-მოდგინეთ ეძებთ მ. ინსპექტორო?—შემოილაპარაკა მაღალ-მაღალმა, ოღნავ ჭალარა შერეულმა კაცმა და პატარა ოთახში თავი შემოჰყო.

ახლად მოსულს ხელში საკლასო დავთარი ეჭირა და ეტყობოდა, გაკვეთილის მისაცემად ემზადებოდა.

— აი, ამ ვაუბატონს სასჯელი მინდა მოუძებნო, — მიუთითა კუთხეში მდგომ ზებედეზე, რომელმაც მასწავლებლის დანახვაზე, გაწითლებულმა, კიდევ უფრო ძირს დაღუნა თავი.

— ნეტავ რა ჩაუდენია ისეთი?—გაიკვირა მასწავლებელმა.

— ეს არის ეხლა მიუსწვრია ბართლომე ივანიჩს, მარხვა გაუტეხია, კვერცხი უჭამია.

— ჩაის წყლის საღებავებელ ფეხთან ნაღვერდალში კვერცხსა სწვავდა,—დაუმატა ივანიჩმა.

— სწვავდა? ეს კიდევ არა ნიშნავს, რომ სჭამდა,—შენიშნა მასწავლებელმა და ჩაეცინა, სამივეს რომცინარე სახე გადაავლო, უსურვა გამარჯვება და თავისს გზას გაუდგა. თანაშემწემ მუქარით სავსე თვალები გააყოლა.

— როცა ჩქარობ, მაშინ ხომ სულ ვერაფერს იპოვნი, თავ-შეკავებულის გაჯავრებით წამოსთქვა მ. ინსპექტორმა და წიგნაკი გადაფურცლა.

„მ. მ. მ... სასტიკად აღკრძალულია, თეატრში ან ცირკში სიარული... ბანქოს ან ქანდრაკის თამაში“ ჩვეულებრივ ბუტბუტებდა მ. ინსპექტორი და ფურცელს ფურცელზე შლიდა.—„სასმელ-საქმელი სემინარიელებს ეძლევათ, თანახმად წინ-და-წინ შედგენილი ნუსხისა...“

— აქ უნდა იყოს!—სიხარულით შენიშნა ივანიჩმა.

„რესტორანიდან, ან სხვა საიდანმე საქმელის მოტანა აღკრძალულია... შეპარი ეძლევათ...“

— არასფერიც არ არის მგონი, რაც ჩვენ გვეინტერესებს აღნუსხული,—დაღონებით ჩაილაპარაკა მ. ინსპექტორმა.

მასწავლებლები ყველანი კლასებში შევიდნენ. ყველგან სიჩუმე ჩამოვარდა, მხოლოდ მეხუთე კლასიდან, სადაც ინსპექტორს გაკვეთილი ჰქონდა, ჩოჩქოლი მოისმოდა.

მ. ინსპექტორმა წესდების წიგნაკი თითქმის სულ გადაათვალიერა, მაგრამ ზებედევის შესაფერ სასჯელს მაინც ვერ წააწყდა.

— წადი კლასში,—ცივად უთხრა მოსწავლეს და გაისტუმრა, მერე თანაშემწეს მიუბრუნდა:—იცი რა გითხრა, ბართლომე ივანიჩ: სიჩქარისა გამო ვერ ვიპოვნეთ, თორემ საიმისო რამე უსათუოდ იქნება, მერე ვნახოთ. თუმცა უნდა შეგნიშნო, რომ თქვენი ბრალდება დაუსაბუთებელია!—მაკარ მაკარიჩმა რომ სთქვა, იმისი არ იყოს, ხელში ხომ არ ეჭირა კვერცხი, ხომ არა სჭამდა?

— მ. ინსპექტორო, აქ ეჭვი და ორ-აზროვნება ყოველად შეუძლებელია, მაშ რა უნდოდა იმ დროს იქ. სიცივე არ იყო და ქარი. ყველა იმისი ამხანაგი გარედ მზეზე თებობდა. კვერცხი რომ გასქდა, რად გაწითლდა, თუ მისი ნამოქმედარი არ იყო? ლამაზად შესწვავდა, პურს იქვე მზარეულს გამოართმევდა და არხენად შეექცეოდა. მე ცოტა აფჩქარდი, თორემ სამი წუთი რომ დამეგვიანებინა, ზედქამის დროს თავზე დავადგებოდი.

ეგ სულ სხვა იქნებოდა, ბართლომე ივანიჩ, მაგრამ ახლა რაც არის, ის არის. რაკი მოიყვანე, პრინციპის გულისთვის, რამენაირად უნდა უსათუოდ დავსაჯოთ, მაგრამ შემდეგში კი უფრო ფრთხილად მოიქეცი. თუ აშკარა საბუთი არა გაქვთ გასამტყუნებელი, ვარაუდით ხელს ნურავის ნუ წაავლებთ. ხომ იცით, რა უფოთიანი ხალხია. უიმისოდაც ათას ნაირი ცუდი ხმა მოგვდის და ცეცხლში ნავთის ჩასხმას უნდა ვერიდნეთ.

მეხუთე კლასში ისევ ჩოჩქოლი ისმოდა.

— მოდის... მოდის!—გაისმა ამ კლასში.

მ. ინსპექტორო მართლა მიდიოდა.

„ფუ! რამდენი დრო დავკარგე ტყუილა უბრალოდ,—ფიქრობდა გზა-გზა მ. ინსპექტორი და მეხუთე კლასისაკენ მიეჩქარებოდა:— გუშინ და წუხელ ვერაფერი წავიკითხე, სულ ვერ მოვემზადე. დღეს, თუ გინდა, არაფერს არ ავხსნი სულ ვკითხავ, მაგრამ ადგება რომელიმე მოუსვენარი მოსწავლე და გკითხავს, ეს და ეს ადგილი სახარებიდან ამიხსენით და შენც მოვალე ხარ, აუხსნა... ასე არ იყო ჩამაცვიდნენ ერთხელ მოუშვადებელს და რა არ ვილაყბე, ოდესღაც პროფესორისაგან გაგონილიც მოვიგონე, სხვაც ზოგი აქეთ, ზოგი იქით, მაგრამ არ იქნა ვერ დავაკმაყოფილე ცნობის-მოყვარენი. სახეებზე ეტყობოდათ, რომ ბევრი ვერაფერი შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემმა ახსნა-განმარტებამ.“

„დალოცვილები, თვითონ არაფერს ყურადღებას არ აქცევენ, სადარბაზოდ დაბრძანდებიან და შენ-კი სწიე ჰპანნი!—ფიქრობდა თავის მხრივ ბართლომე ივანიჩი:— მე საქმეს კეთილ-სინიდიხიერად ვასრულებ და მადლობის ნაცვლად მეუბნებიან, თუ უტყუარი საბუთი არა გაქვს, ხელს ნურავის დაადებო. უტყუარ საბუთს დამნაშავე მოსწავლეში სამს ვერ უპოვნი. აი, გუშინ წინ საწოლ ოთახებში რომ გავიარე, ღამის ორ სამთზე, სტვენა დამიწყეს. ნამდვილად საიდან უნდა მცოდნოდა ვინ უსტვენდა: მეც ავდექი და იმ ადგილიდან სამი, ოთხი ავარჩიე, ნაკლებ კეთილ საიმედო და „კონდუიტიში“ ამავყოფინე თავი. სხვა რა უნდა მექნა, უტყუარი საბუთი საიდან მომეტანა? არავინ ჩამეწერა? უკაცრაოდ, ჩემს აბუჩად ავდებას არავის ვაპატიებ!“

V.

სადამოს შვიდ საათზე ბართლომე ივანიჩმა მორიგეობა მეორე თანაშემწეს ჩააბარა და თვითონ მთავარ ქუჩისაკენ სასაქონლო წავიდა. ღვთის წინაშე, მორიგეობის შემდეგ თავისუფალი გავლა-გამოვლა და სულიერად დამშვიდება ეჭირებოდა. დაღლილი იყო. სადილოც ხეირიანად არ ექამა.

მთავარი ქუჩა მოსიერნე ქალით და კაციტ იყო გაჭედლილი. ამინდიც ხელს უწყობდა: მარტის თბილი დარი იდგა. ახალი გაზაფხულის სუნი უკვე ტრიალებდა ჰაერში და ზამთრის სუსხისა გამო მიმქრალ-მინელებულ გულს კვლავ სასიყვარულოდ იწვევდა.

ბართლომე ივანიჩიც გაერია მოსიერნეთა შორის. ქვა-

ტ ა რ ნ ზ ს კ ა ნ ი ა,

რომლის საქმეც ამ უმად ვენეციაში ირჩევა.

(იხ. „დროება“ № 48).

ფენილზე აქა-იქ ქალების კისკისიც მოისმოდა. ქალები, თითქო რაღაც დაუკარგავთო, აქეთ-იქით გაფაციცებით დარბოდნენ. მაგრამ ამ წუთში ივანიჩს ქალები არ აინტერესებდნენ. მიდიოდა ოდნავ თავჩაღუნული, რაც პატარაობიდანვე ჩვეულებად ჰქონდა გადაქცეული და სულ თავისს მომავალზე ჰფიქრობდა.

„საძაგელი ხელობაა, უხეირო სამსახურია, — ამბობდა გულში: — მთავრობას ასიამოვნებ, მოსწავლენი უნდა მოიმედურო, მოსწავლეებს ასიამოვნებ, მთავრობა დაგემდურება. თვით ის მ. ინსპექტორი, რომელიც მე დღეს საყვედურს მეუბნებოდა, უსაბუთოდ ნურავის წაავლებ ხელსაო, ერთი კვირა რომ ვინმე არ ჩაეწერო, უფრო მეტ საყვედურებს მომაყრის: ეგ რა ამბავია, ალბათ თვალყური კარგად არ გიდევნებია, თორემ როგორ დავიჯერებო, მთელი კვირა ოთხას კაცში არც ერთმა არაფერი დააშავაო. მოდი და ჰკითხე მაგათ სამართალი? მაგრამ უკაცრაოდ! ბართლომე ივანიჩი უსუსური ბავშვი არ არის, რომ არ იცოდეს რასა შერება ჩემი ინსტრუქცია. ინსპექტორზე ნაკლებ არ ვიცი. ინსპექტორი ან რექტორი ვითომ რა წითელი კოჭები არიან. მაგათაც აკადემია გაათავეს, მეც. ჩემი დისერტაცია, თუმცა მშრალ თემაზე იყო, მაგრამ ერთი კარგთაგანად იყო აღიარებული პროფესორის მილიტინისაგან. სამსახურში მტკიცედა ვარ. არავისი არ მეშინიან, თუმცა ვიცი, რომ მოსწავლეებს არ ვუყვარვარ. ზოგი აშკარადაც შემეტერება, რადგან ისინი ჩემი დასმენით სახელმწიფო ხარჯიდან დაითხოვეს. მაგათი ბრალია: მე ბევრი ფილოსოფიის არა მრწამს რა, ნაბძანებია, ასე, ასე უნდა მოიქცეო, მორჩა და ვათავდა! თვით მ. რექტორმა გამოუცხადა ყველას: გაზეთების კითხვა აღკრძალულიაო. მოკლეა და გასაგები. ყველას უნდა გაეგონა. იმათ-კი ათიოდე ნომერი გაზეთისა

ერთად ვუბოვნე. აღკრძალულია აგრეთვე საერო სემინარიისა, რომ ქურნალების კითხვა, ხელოვს კე არხეინად გაეშალა შიგ საკლასო ოთახში დიდი ქურნალი და ახალ ნასადილევს ტკბილეულის ნაცვლად შეექცეოდა. ზედ დავიჭირე, თვალის დახამხამება ვერ მოასწრო. რა საშინელი ცნობის-მოყვარე ხალხია, ღმერთო? რისთვის ატეხენ თავს საერო ლიტერატორას? აბა სასულიერო რამე შეაძლიე, თუ ხელი მიაკარონ. შარშან რა მშვენიერი თხზულება გამოვიდა ჩემის ნარექტორალის ყოვლად სამღვდლო ისიდორესი. თხზულებაში ნათლად არის დამტკიცებული, რომ მოსემ მართლა გააპო ზღვა და მშრალად განიყვანა ისრაელი, რომ იქ ზღვის ტალღების არავითარ მოქცევასა და უკუქცევას აღვილი არა ჰქონდა. რამდენს მივაწოდე წასაკითხად, მაგრამ არც ერთმა არ წაიკითხა. აბა კარლ მარქსის ან ენგელსის თხზულება გეჩვენებინა, ერთმანეთს ცხვირ-პირს ჩამატერვდნენ“.

ივანიჩი იმდენად გაერთო ფიქრებში, რომ ვერც კი შეამჩნია, თუ როგორ დაეტაკა ერთ მაღალ-მაღალ ჩასქელებულ კაცს.

„კვარტალნი“ გამოერკვა. მიხედ-მოიხედა. კარგა მანძილი გაეგლო. უკან გამობრუნდა და მალაზიების გაყოლება გაიარა.

ცხრა საათს კარგა გადაცილებული იყო, როცა ბართლომე ივანიჩი სემინარიის შენობას მიუახლოვდა. მიდიოდა ნელა, თან რაღაც სიმღერას ღლინებდა ჩუმად. პალტოს ღილზე მოწითალო ქალღღმინი გახვეული რაღაც ნავაჭრი ეკიდა.

„ეხ! მოდი ერთი ბერად აღვიკვეცები, — გაიფიქრა ივანიჩმა: — მაშინ ხომ ამდენი ლოდინი არ დამჭირდება. აღვილად შესაძლებელია პირდაპირ ინსპექტორობა მომცენ სადმე. არ გაივლის სამი-ოთხი წელიწადი, რექტორი ვიქნები, სამი-ოთხი კიდევ და ეპისკოპოსი. ჩემი ნაამხანაგარი ბარემ ორი მეგულება რექტორი. ერთს საცაა ეპისკოპოსობას მისცემენ და რომ შემხვდეს, ხელზე უნდა ვემთხვიო. ერთად კი ბევრი გვიქეიფნია... მოდი ერთი მართლა ბერად შევალ!“

ამ დროს იქვე მახლობლად ქვაფენილზე ვიღაც მაღალი, ახოვანი ქალი შეამჩნია. ქალი თავმოქმდნენ მიდიოდა, კაბის ბოლო კოხტად ეჭირა ხელში, რომ მისი ჩამრგვალე-ბული ტანი უფრო ნათლად და მიმზიდველად გამოჩენილიყო. ქალს გვერდზე კოხტადვე გამოწყობილი პატარა ტანის კაცი მისდევდა.

ივანიჩი შეჩერდა, ერთ ხანს უყურა და მერე ისევ სემინარიისაკენ გააგრძელა გზა.

VI.

შინ რომ მივიდა, სტოლზედ აღუდებული სამოვარი დახვდა. მოსამსახურე ბიჭი დაითხოვა, შეხვეული ქალღღმინი გახსნა, შიგ შემწვარი გოქის ნაჭერი აღმოჩნდა. გოქის ხორცი დასჭრა, თევზზე დალაგა, ერთი ბოთლი ღვინო საიდანღაც გამოაძრო, მოსძებნა ყველი, კარაქი და მადიანად შეექცა.

„შევიდე ბერად? — მოდიოდა ფიქრი: — არა. დაიღუპოს მაგათი სახსენებელი! ერთი მხრივ მართლა კარგია, მაგრამ მეორე მხრით არ მომწონს. სჯობია ცოლი შევიერთო. — ცოლის გახსენებაზე ქუჩაში ნანახი ახოვანი ქალი მოაგონდა. იმ ქონდრის კაცს ისეთი ზორბა ქალი თუ აეკვირებოდა, მე ვითომ რა იმაზე ნაკლები ვარ? უმაღლესი სწავლა მიმილია. მზითვესაც კარგს ავიღებ... არა, ბერობა არ მინ-

და. ღმერთმა განუსვენოს ბერებს! — წარმოსთქვა ივანიჩმა, გაიღიმა და მეოთხე ქიქა ღვინო გადაჰკრა.

„ეს ღვინო კი მშვენიერებაა სწორედ აქ. პირველად რომ დავლიე, ძლიერ მემწარა, შემეზიზნა კიდეც, მაგრამ ახლა უამისოდ ვეღარა ვძლებ... ეპისკოპოსობა დიდი პატივია... დაუქნიე ხელი და „ის პოლა“ს იგალობებენ. შენც აკურთხე, შრეში არ დაგეხარჯება და ნიშადური... გუბერნატორიც მოწიწებით მოვა და ხელზე გემთხვევა. ახლა კი, ნათლის დება დდეს უბრალო პოლიციელმა, წყალკურთხევის ამბავს რომ ვუყურებდი, კინაღამ ზურგი ამიჭრელა... არა... დაიკარგოს. ახლა სასულიერო უწყების მოხელეთაც აქვთ უფლება ფორმის ტანისამოსის ჩაცმისა, სტატსკი სოვეტნიკის ღილებს რომ გავიკეთებ, უბრალო პოლიციელი-კიარა, პოლიცმეისტერიც პატივით მომეპყრობა. არა, სჯობია ცოლი შევიერთო. ურა... გაუმარჯოს ახოვან ქალებს!“ გასაგონად წამოიძახა „კვარტალნი“-მ და კვლავ გადაჰკრა ქიქა ღვინო.

ბართლომე ივანიჩმა გოკის შემწვარ კანს დაავლო ჩანგალი და პირში ჩაიღო. „უჰ? უჰ! რა გემრიელია კანი, ან რა სუფთად და კარგად არის გაკეთებული: ცოტა მძვირი კია, ნახევარ-გირვანქაში აბაზი მივეცი“, — ფიქრობდა ივანიჩი და სიამოვნებით ახრამუნებდა.

ქიქა ისევ გაავსო. უნდოდა ამ სასიამოვნო გუნებაზე რამე კაი სადღეგრძელო დაეღია და თითქმის ქიქასაც ხელი წაავლო, რომ ვიღაც საჩქაროდ შემოიჭრა ოთახში.

— ბართლომე ივანიჩ, ბართლომე ივანიჩ, შინა ხართ? მოვძებნე, მოვძებნე წესდებაში საჭირო მუხლი! აი, ორმოც და მესამე... — იძახდა მ. ინსპექტორი და გაშლილ წიგნაკზე უთითებდა.

— ვ... ვ... რაღაც გაუგებარი წამოიძახა ბართლომე ივანიჩმა, ზეზე წამოიჭრა და ყურებამდე გაწითლებულმა, გემრიელად დაღეჭილი ლუკმა უგემურად გადაყლაპა...

უიარაღო.

მ. ს. ა. კ. ი.

მეხრე უნდა მეხრეობდეს, ქარავანი ქარავნობდეს, შენისთანა იუმორისტი ცირკში უნდა ფალავნობდეს.

ტფილისელი შანტაქლარიები.

ა. ხ ა ტ ი ს ო ვ ი.

ბ. გ ვ ა ზ ა ვ ა.

მოფრინდა ორი ფრინველი, უცხო ბუმბულით, ფრთებითა; ყოყორობითა ერთი სჯობს, მეორე ოქროს ძეძკვითა.